

عنوان مقاله:

ملاک و چگونگی به کارگیری تقیه در دوره حضور معصومان علیهم السلام

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقه و حقوق اسلامی، دوره 10، شماره 35 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسنده:

محمد جعفری - واحد شهر ری

خلاصه مقاله:

تقیه یکی از باورهای شیعه است و در جایی قابل اعمال می باشد که جان یا مال و یا عرض شخص در خطر تعرض دشمن بوده و حفظ آن منوط به اظهار سخن یا عملی برخلاف موازین مسلم دینی باشد. امامان معصوم نه تنها اجازه داده اند که به این حکم عمل شود بلکه خود بدان عمل نموده تا جایی که پاره ای از روایات متضمن حکم شرعی براساس تقیه صادر گشته و لذا نمی تواند مستند حکمی، تحت عنوان سنت، قرار گیرد. از سوئی فقها، بسیاری از روایات مخالف با نظر مشهور و موافق با نظر اهل سنت را حمل بر تقیه کرده و بدان عمل ننموده، درحالی که نظر غیرمشهور منطبق یا مستند به آن روایات می باشد. لذا این سوال؛ به جد، مطرح می شود که چه باعث شده که امام(ع) تقیه نماید، درحالی که شان حضرتش، در مقام بیان احکام و حفظ حوزه دین، چون پیامبر است و پیامبر تقیه نکرده و گرنه نقض غرض می شده؟ فرضیه اثبات شده در پاسخ این پرسش این است که ملاک تقیه با توجه به متن روایات و عمل معصومان(ع) به خطر افتادن موقعیت شیعه در امر حکومت بوده و بنابراین روایاتی را می توان حمل بر تقیه کرد که مربوط به احکام فقهی مرتبط با شوون حاکم باشد و نه هر روایت مخالف با نظر مشهور و موافق با دیدگاه اهل سنت.

کلمات کلیدی:

تقیه، معصوم، حکومت، تشیع، بیان احکام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلکا:

<https://civilica.com/doc/1372787>

